

РЕШЕНИЕ

№ 6477

гр. София, 04.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 21.10.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Калин Куманов

Стоян Тонев

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **5953** по описа за **2022** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл. АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на „Виделина 2005“ ЕООД- [населено място] срещу Решение №1728/17.05.2022 година, постановено по н.а.х.д.№8877/2021 година по описа на СРС,22 състав потвърждаващо Наказателно постановление № 573962-0347356/23.04.2021 година на Началник отдел“ Оперативни дейности“- С. в ЦУ на НАП- [населено място], с което последният на основание чл.185,ал.1 от ЗДДС за извършено нарушение на чл.118,ал.1 от ЗДДС наложили имуществена санкция в размер на 500 лева на „Виделина 2005 година“ ЕООД.

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност и незаконосъобразност на обжалваното съдебно решение. Твърди се, че СРС неправилно е анализирал приложените по делото доказателства и събраните в хода на процеса такива. Посочва се в НП липсват мотиви, неправилно е отказано приложението на чл.28 от ЗАНН, като не е отчетно, че при налагане на санкцията е нарушен основен принцип на АПК- чл.6 за съразмерност на наказанието. Иска се отмяна на Решението и отмяна на наказателното постановление и се претендират сторените по делото разноски.

В съдебно заседание, касаторът – „ Виделина 2005“ЕООД редовно и своевременно призован, се представлява от адвокат В., редовно упълномощена, която

поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена. Заявява претенция за присъждане на разноски за две съдебни инстанции.

Ответникът по касация-ЦУ на НАП- [населено място] редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт Н., редовно ,упълномощена, която оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на юрисконсултско възнграждение.

Представителят на СГП-прокурор К. изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд-София-град,след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните,прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

От събраните доказателства е установено, че на 30.09.2020 година в 11,20 часа, инспектори по приходите в ГД „Финансов контрол“ при ЦУ на НАП-гр.С. извършили проверка на място в търговски обект – „Бистро“, находящ се в [населено място] , [улица],№ 1, стопанисван от „ Виделина 2005“ ЕООД като преди да се легитимират органите по приходите извършили контролна покупка - закупуване на един брой безалкохолна напитка „А.“ от 0.5 литра на стойност 1,50 лева, заплатени в брой,плащането е прието от Р. М.- управител на касатора, но не издал фискален бон за извършената продажба от наличното в обекта фискално устройство. Контролните органи се легитимирали, след което започнали проверката с отпечатване на Дневен финансов отчет с посочен в същия час на издаване. От отпечатания Дневен финансов отчет, проверяващите установили, че на датата на проверката в обекта – 30.09.2020 година извършената продажба при контролната покупка не е отразена като регистрирана чрез издаване на фискална касова бележка, като управителят на магазина изготвил Опис на парите в касата- установена наличност от 24,70 лева ,при регистрирани по данни от фискалното устройство -121,70 и отрицателна разлика от 97 лева ,като няма отразено служебно изведени суми.

Резултатите от проверката са обективирани в Протокол за извършена проверка №0084832/30.09.2020 година, предявен и връчен срещу подпис на управителя в обекта. За констатираното нарушение на чл.118, ал.1, във вр. с чл.118, ал.4 от ЗДДС срещу касатора е съставен АУАН, а въз основа на него е издадено и Наказателното постановление, с което е ангажирана административно- наказателната отговорност на касатора и му е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева на основание чл.185,ал.1 от ЗДДС.

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на касатора ,че СРС не е обсъдил нито едно възражение в жалбата, защото СРС е отговорил на всеки един довод в жалбата.

Районният съд е обсъдил подробно приложените по делото писмени доказателства и събраните в хода на съдебното гласни, и на тази база обосновано е приел, че касаторът е осъществил състава на нарушението ,визирано в разпоредбата на чл.118,ал.1 от ЗДДС. Съгласно [чл. 118, ал. 3 от ЗДДС](#) фискалната касова бележка е хартиен документ,регистриращ продажба/доставка на стока или услуга в търговски обект, по която се плаща в брой, с чек, с ваучер, с банкова кредитна или дебитна

карта, издаден от въведено в експлоатация фискално устройство, от одобрен тип, в случая-електронен касов апарат с фискална памет (ЕКАФП). Издаването на такава фискална бележка е задължение на всяко лице, извършващо продажби на стоки или услуги в търговски обект по аргумент от чл. 25, ал. 1, т. 1 вр.с чл. 3, ал. 1 от Наредба №Н-18/13.12.2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства. От своя страна, в чл.7 от Наредбата е въведено задължение [javascript:y1\(\)](#) за лицата по [чл. 3](#) да монтират, въведат в експлоатация и използват регистрирани в НАП ФУ/ИАСУТД от датата на започване на дейността на обекта. Не се допуска извършване на продажба на стоки и услуги от лицата по [чл. 3](#) без функциониращи ФУ/ИАСУТД, освен в случаите, посочени в тази наредба. В чл.26 от Наредбата са визирани реквизитите на касовата бележка .

Редът за отчитане и регистриране на продажбите в търговските обекти е регламентиран в НАРЕДБА № Н-18 ОТ 13 ДЕКЕМВРИ 2006 Г. ЗА РЕГИСТРИРАНЕ И ОТЧИТАНЕ НА ПРОДАЖБИ В ТЪРГОВСКИТЕ ОБЕКТИ ЧРЕЗ ФИСКАЛНИ УСТРОЙСТВА. В чл.3 от същата изрично е посочено,че всяко лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него продажби на стоки или услуги в или в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство, освен когато плащането се извършва чрез кредитен превод, директен превод, директен дебит или наличен паричен превод, извършен чрез доставчик. В чл.7 от Наредбата е доуточнено, че лицата по чл. 3 са длъжни да монтират ,въведат в експлоатация и използват регистрирани в НАП ФУ/ИАСУТД от датата на започване на дейността на обекта. Не се допуска извършване на продажба на стоки и услуги от лицата по чл. 3 без функциониращи ФУ/ИАСУТД, освен в случаите, посочени в тази наредба. Не се допуска работа с ФУ/ИАСУТД от лицата по чл. 3 без изградена дистанционна връзка с НАП, освен в случаите, посочени в тази наредба. Легално определение на понятието фискално устройство е дадено в параграф 1,т.40 от ДР на ЗДДС,според която. "[Фискално устройство](#)" е устройство за регистриране и отчитане продажби на стоки или услуги чрез издаване на фискални касови бележки и за съхраняване на данни за регистрираните обороти във фискална памет. Видовете фискални устройства са-електронните касови апарати с фискална памет (ЕКАФП),) фискалните принтери (ФПр), електронните системи с фискална памет (ЕСФП) за отчитане на оборотите от продажби на течни горива чрез одобрени по смисъла на [Закона за измерванията](#) средства за измерване на разход, фискалните устройства, вградени в автомати на самообслужване (ФУВАС).

От приложното поле на Наредбата са изключени лицата, които осъществяват дейностите,визирани в чл.4 от Наредбата/а доказателства,че търговецът попада в изключенията/ по делото не се съдържат.В чл.25 от Наредбата е посочено, че независимо от документирането с първичен счетоводен документ задължително се издава фискална касова бележка от ФУ или касова бележка от ИАСУТД за всяка продажба на лицата- по [чл. 3, ал. 1](#) - за всяко плащане с изключение на случаите, когато плащането се извършва чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит, чрез наличен паричен превод или пощенски паричен превод по [чл. 3, ал. 1](#); по [чл. 3, ал. 2](#) - за всяко плащане, включително за платените чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит, чрез наличен паричен превод или пощенски паричен превод по [чл. 3, ал. 1](#). Съгласно чл.25,ал.3 от Наредбата,фискалната касова бележка в случаите по ал. 1 се издава при извършване на плащането. Лицата по [чл. 3](#) са длъжни едновременно с

получаване на плащането да предоставят на клиента издадената фискална касова бележка. При продажби по [чл. 3, ал. 8](#) фискалната касова бележка се визуализира на контролния дисплей на ФУВАС.

Данни от всяка фискална касова бележка се предават автоматично от ФУ/ИАСУТД по дистанционната връзка към НАП съгласно [приложение № 17](#). В чл. 26, ал.1 от Наредбата са визирани реквизитите на касовата бележка, фискалната касова бележка от ФУ трябва да бъде четима, да съответства на образа съгласно [приложение № 1](#) и да съдържа задължително следните реквизити- наименование и адрес за кореспонденция на лицето по [чл. 3](#), наименование и адрес на търговския обект, а когато не е налице стационарен обект - текст "БЕЗ СТАЦИОНАРЕН ОБЕКТ", пореден номер на касовата бележка, идентификационен номер по [чл. 84 ДОПК](#) на лицето по [чл. 3](#), идентификационен номер по [ЗДДС](#) за регистрираните по [ЗДДС](#) лица, име или номер на касиера, наименование на стоката/услугата, код на данъчна група, количество и стойност по видове закупени стоки или услуги, обща сума за плащане и начин/и на плащане, дата и час на издаване, графично фискално лого съгласно [приложение № 18](#) и текст "ФИСКАЛЕН Б.", индивидуални номера на ФУ и фискалната памет, номер касово място за лицата по [чл. 6](#), работещи с контролна лента на електронен носител (КЛЕН), номер на обекта при ЕСФП, контролно число на документа, номер и дата на фактура при плащане по доставка с непрекъснато изпълнение, за която има издадена фактура, двумерен баркод (QR код), с изключение на фискална касова бележка, която се издава и визуализира само на дисплей на ФУВАС, без да се издава хартиен документ, уникален номер на продажбата съгласно [приложение № 29](#), когато се използва софтуер за управление на продажбите. Легално определение на понятието "търговски обект" е дадено в параграф 1, т.41 от ДР на ЗДДС, според която. "[Търговски обект](#)" е всяко място, помещение или съоръжение (например: маси, сергии и други подобни) на открито или под навеси, във или от което се извършват продажби на стоки или услуги, независимо че помещението или съоръжението може да служи същевременно и за други цели (например: офис, жилище или други подобни), да е част от притежаван недвижим имот (например: гараж, мазе, стая или други подобни) или да е производствен склад или превозно средство, от което се извършват продажби

Правилен е изводът на СРС, че от доказателствата по делото е безспорно установено извършването на нарушението, визирано в нормата на чл.118, ал.1 от ЗДДС, задължаваща всяко регистрирано и нерегистрирано по ЗДДС лице да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговския обект, чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство /фискален бон/ или чрез издаване на касова бележка от интегралната автоматизирана система за управление на търговската дейност /системен бон/, независимо от това дали е поискан друг данъчен документ. Конкретният случай касае първата първата възможност – издаване на фискална касова бележка /фискален бон/ от фискално устройство, надлежно регистрирано в НАП. За да възникне задължение за издаване на фискална касова бележка е необходимо да са осъществени кумулативно следните предпоставки: да е налице извършена продажба на стоки или доставка на услуги, да е извършено плащане и в тази връзка да не е издадена касова бележка от ФУ. В случая са налице доказателства по делото относно наличието и на трите посочени предпоставки.- касторът е бил данъчно задължено лице да отчита и регистрира извършените от него продажби в търговски обект, в който е имало регистрирано и монтирано Фискално устройство. От доказателствата по делото е установено, че на 30.09.2020 година при извършената проверка в стопанския обект от касатора

при извършена контролна покупка на 1 брой безалкохолна напитка „А.“ от 0,5 литра на стойност 1,50 лева, заплатена от проверяващите и приета от продавача в обекта- управител на касатора, за която покупка не е издаден касов бон от наличното и работещо фискално устройство. Описаното нарушение в АУАН и НП е правилно квалифицирано, като такова по чл.118, ал.1, във вр. с чл.118, ал.4 от ЗДДС, което следва и от приложената санкционна разпоредба на чл.185, ал.1 от ЗДДС. Последната съдържа едновременно и санкция и състав на административно нарушение, тъй като предвижда санкцията да се налага на юридически лица и еднолични търговци, които не издадат документ по чл.118, ал.1 от ЗДДС. Събраните по делото доказателства сочат, че именно в това се е изразило поведението на санкционираното лице, констатирано в хода на проверката в обекта от контролните органи. То е описано достатъчно ясно и недвусмислено в АУАН и НП, и по начин, който не е ограничил правото на защита на санкционираното лице да разбере какво точно нарушение, кога и къде го е извършило. Касаторът не ангажира доказателства, които да опровергават установената по делото фактическа обстановка.

Правилен е и изводът на СРС, че нарушението не представлява маловажен случай, тъй като ниската стойност на продажбата – 1,50 лева, не може да обуслови маловажност на случая, макар и нарушението да е извършено за първи път и тези обстоятелства правилно са били взети предвид при определяне на санкцията към предвидения в закона минимум. Извършеното нарушение засяга утвърдения ред за данъчна дисциплина. Спазването на този ред от една страна осигурява пълна отчетност на извършваните от лицата продажби и тяхната регистрация, както и последващата възможност за проследяване на реализираните обороти, и друга страна – гарантира правото на всеки клиент за извършената от него покупка и заплащане на цена, да получи съответен документ от фискалното устройство, т.е. засегнати са съществено правата на потребителите. Фактът на констатирани и други нарушения при извършената проверка, може да обоснове извод, че неспазването на утвърдения ред за данъчна дисциплина от дружеството не е инцидентен случай само по повод на извършената проверка, а очевидно начин на организация на търговската дейност на касатора, което от своя страна не разкрива по-ниска степен на обществена опасност на извършеното нарушение, в сравнение с обикновените случаи на деяния от същия вид. случай Въпреки това, в ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 1 от 12.12.2007 Г. по тълк. н. д. № 1/2007 Г., ОСНК на ВКС е посочено, че “в чл.28 ЗАНН е предвидено, че за "маловажни случаи" на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. При тълкуване на посочената норма следва да се съобразят същността и целите на административнонаказателното производство, уредено в ЗАНН, като се има предвид и субсидиарното приложение на НК и НПК. Административнонаказателният процес е строго нормирана дейност, при която за извършено административно нарушение се налага съответно наказание, а прилагането на санкцията на административнонаказателната норма, във всички случаи, е въпрос само на законосъобразност и никога на целесъобразност. Общото понятие на административното нарушение се съдържа в чл. 6 ЗАНН. В чл. 28 и чл. 39, ал. 1 ЗАНН, законът си служи още с понятията "маловажни" и "явно маловажни" нарушения. При извършване на преценка дали са налице основанията по чл. 28 ЗАНН, наказващият орган е длъжен да приложи правилно закона, като отграничи "маловажните" случаи на административни нарушения от нарушенията, обхванати от чл. 6 ЗАНН. Когато деянието представлява "маловажен" случай на административно нарушение, той следва да приложи чл. 28 ЗАНН. Прилагайки тази разпоредба,

наказващият орган всъщност освобождава от административнонаказателна отговорност, а това освобождаване не може да почива на преценка по целесъобразност. Изразът в закона "може" не обуславя действие при "оперативна самостоятелност", а означава възлагане на компетентност. Отнася се за особена компетентност на наказващия орган за произнасяне по специален, предвиден в закона ред, а именно - при наличие на основанията по чл. 28 ЗАНН, да не наложи наказание и да отправи предупреждение, от което произтичат определени законови последици.

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на касатора, че в НП липсват мотиви, което е довело до ограничаване правото на защита на наказаното лице. Наказателните постановления се обжалват по реда на ЗАНН пред съответния районен съд, който е първа инстанция, още повече, че от една страна наказателното постановление не е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, а правораздавателен такъв и с издаването му се слага край на едно административно- наказателно производство. От друга страна, административните наказания се налагат от изпълнителни органи, на които е възложена юрисдикционна компетентност-действат като особени юрисдикции и се подчиняват на правния режим на съответната съдебна система. При реализиране на тази специална правораздавателна компетентност за случая, административно-наказващите органи са извадени от системата на изпълнителните органи и имплицитно са включени в системата на съдебната власт/образно казано с оглед на дейността, а не институционално, тъй като самата Конституция не предвижда създаването на особени юрисдикции/. Дейността по налагане на административно наказание и ангажиране на административно наказателна отговорност, макар и да представлява административна дейност, не се подчинява на правната уредба на АПК, а на ЗАНН. Наказателното постановление не е административен акт, то винаги и безусловно е правораздавателен акт, с който се слага край на едно административно- наказателно производство. Административните наказания се налагат от изпълнителни органи, на които е възложена юрисдикционна компетентност-действат като особени юрисдикции и се подчиняват на правния режим на съответната съдебна система. При реализиране на тази специална правораздавателна компетентност за случая, административно-наказващите органи са извадени от системата на изпълнителните органи и имплицитно са включени в системата на съдебната власт/образно казано с оглед на дейността, а не институционално, тъй като самата Конституция не предвижда създаването на особени юрисдикции/. Наред с това, дейността по налагане на административно наказание и ангажиране на административно наказателна отговорност, не представлява административна дейност, а юрисдикционна такава /със забележка относно казаното по-горе/. На второ място, правната уредба на НП се съдържа в ЗАНН, а не в АПК и в ЗАНН няма препращане към АПК относно издаването, съдържанието и обжалването на НП. Дори и да е издадено от некомпетентен орган, наказателното постановление не се обявява за нищожно, а се отменя като незаконосъобразно/аргумент от разпоредбата на чл.63 от ЗАНН, според която правомощията на районния съд са да отмени, да потвърди или измени наказателното постановление, а не да го обяви за нищожно. С АУАН се установява нарушението и нарушителят, а с НП се ангажира административно наказателната отговорност на нарушителя. АУАН се съставя от определени длъжностни лица и има задължителни реквизити, посочени в чл.42 от ЗАНН. Реквизитите на наказателното постановление са посочени в чл.57 от ЗАНН/ като няма изсикване за мотиви/, а издателят на наказателното постановление е посочен в съответния закон. И АУАН, не е индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 от АПК, а се подчинява на правната уредба на ЗАНН и в частност

следва да отговаря на изискванията на чл.42 от ЗАНН и най- същественото за АУАН е това, че с него се поставя началото на едно административно- наказателно производство, което е различно от производството по издаване на индивидуални административни актове.

На тази плоскост отново неоснователен е доводът на процесуалния представител на касатора , че при издаване на НП е допуснато нарушение на принципа за съразмерност, визиран в чл.6 от АПК именно по изложените по- горе съображения относно правната природа на НП и правната уредба, която се намира в ЗАНН, а не в АПК.

След като нарушението е доказано по несъмнен начин и участието на нарушителя в него, съвсем законосъобразно административно-наказващият орган е ангажирал административно-наказателната отговорност на касатора и е наложил санкция в предвидения по чл.185,ал.1 от ЗДДС размер- имуществена санкция в размер на 500 лева/ предвид обстоятелството, че нарушението е довело до неотразяване на приходи. Така определената санкция е справедлива и съответна и ще допринесе за постигане целите на наказанието, взирани в чл.12 от ЗАНН. Нарушението е формално и законът не поставя изискване да са настъпили вредни последици от нарушението. Наред с това, наказанието не е и явно несправедливо и съответства на извършеното нарушение. Като е достигнал до този правен извод, СРС е постановил едно правилно решение, което следва да бъде оставено в сила, а предявената срещу него жалба- отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода на спора, претенцията на касатора за присъждане на разноски е неоснователна и не подлежи на уважаване. В полза на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение. Нормата на чл.63 от ЗАНН е изменена,като е създадена нова ал.3(Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г. -29.11.2019 година в сила от 03.12.2019 година/, сочеща, че в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#).. Алинея четвърта на чл.63 също нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г от 29.11.2019 година.), постановява, че ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно [чл. 36 от Закона за адвокатурата](#). В алинея 5/ на чл.63 от ЗАНН/Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) е доуточнено, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ](#). В Чл. 37. (1) от Закона за правната помощ е визирано, че заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в Наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП.

В ЗАНН няма преходни и заключителни разпоредби,които да уреждат началния момент на действието на нормите на чл.63,ал.3-5 от ЗАНН, които са нови и дали същите се прилагат и за започналите производства преди влизане в сила на нормите,с оглед на което настоящият съдебен състав намира, че нормите са приложими и по отношение на касационното производство, образувано на дата 19.02.2021 година пред АССГ и на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по реда на чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, сочещ, че възнаграждението за защита в производства по [Закона за административните нарушения и наказания](#) е от 80 до 120 лева. Тъй като производството е по ЗАНН, то възнаграждението на юрисконсулта следва да бъде

определено именно по реда на тази разпоредба. В касационното производство пред АССГ е проведено едно съдебно заседание, в което е взела участие юрисконсулт Й., делото не се отличава с фактическа и правна сложност/ не предполага полагане на специални усилия от страна на юрисконсулта за запознаване с делото и изразяване на становище по него, при което настоящият състав намира, че полагащото се възнаграждение на юрисконсулта следва да бъде определено в размер на 80 лева за касационно производство и този размер е справедлив и съответен на оказаната правна помощ. Касаторът следва да бъде осъден да заплати в полза на ответника по касация юрисконсултско възнаграждение именно в този размер от 80 лева. Крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препащаната норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по-късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Угласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Настоящият съдебен състав намира за уместно да укаже на процесуалния представител на касатора, че понятието „незаконосъобразност“ на съдебното решение, е непознато изобщо и неприсъщо на съдебните решения. Касационната инстанция проверява валидността, допустимостта и правилността на съдебните решения, постановени от страна на първоинстанционния съд и то по реда на АПК, но на основанията, визирани в чл.348 от НПК. На второ място, понятието „незаконосъобразност“ е присъщо на административните актове и на наказателните постановления, не и на съдебните решения.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2 и ал.3 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ № 1728/17.05.2022 година, постановено по н.а.х.д.№8877/2021 година по описа на СРС,22 състав.

ОСЪЖДА „ВИДЕЛИНА 2005“ЕООД ГР. Б. ДА ЗАПЛАТИ НА ЦЕНТРАЛНО УПРАВЛЕНИЕ НА НАП- ГР. С. СУМАТА ОТ 80 ЛЕВА ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ ЗА КАСАЦИОННО ПРОИЗВОДСТВО.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

